

ဓမ္မခန္ဓာ (၁၁၃) လင်းရောင်ခွဲထွက်ချိန် (အလ်-ဖလာဟ်)
ဉာဏ်စဉ်ကိန်းဝပ်ပေးမှု အမှတ်စဉ် (၂၀)၊ သုတ်ဒေသနာ (၅)ပါး။

ဦးဌေးလွင်ဦး ပြန်ဆိုသည်။

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ကရုဏာရှင် အကြင်နာရှင် ဖြစ်တော်မူသော ပရမတ်ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်အားဖြင့်-^{၁၁၁}

၁။	قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ❖
	ဟောလော့ “ကျွန်ုပ်သည် ကွဲပြားထွက်ချိန်၏ ကံကြမ္မာရှင်ထံ၌ ခိုလှုံသည်မှာ-
၂။	مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ❖
	ဖြစ်တည်ပေးခြင်းတို့အနက် ဆိုးကျိုးများမှ ကင်းရန်- ^{၁၂၀}
၃။	وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ❖
	အေးစိမ့်သောမှောင်ထု-ပြန်ပုံစဉ် ၎င်း၏ ဆိုးကျိုးများမှ ကင်းရန်။
၄။ ထုံးစံ ထား	وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ❖
	အယူသည်းမှု၌ စိတ်ဓါတ်ရိုက်သွင်းခံရသော ဆိုးကျိုးများမှ ကင်းရန်။ ^{၁၂၉}
၅။	وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ❖
	မနာလိုသူက မနာလိုဖြစ်စဉ် ထိုဆိုးကျိုးများမှ ကင်းရန်- ဖြစ်၏။

(၁၂၀) “ဖြစ်တည်ပေးခြင်း နိယာမများ အနက် မကောင်းမှုများမှ ကင်းရန် ထိုအရှင်၏ ထံ၌ ခိုလှုံပါ။” ဟု ဆိုသည်မှာ လူသားသည် မိမိအား ချီးမြှင့်ထားသော အသိဉာဏ် ရူးဟ် အား စနစ်တကျ အသုံးပြုတတ်စေရန် ထိုအရှင်၏ ထံ၌ ခိုလှုံခြင်း ဟု ဖြစ်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ပရမတ်ဘုရားရှင်သည် လောက အတွက် လိုအပ်သမျှကို စတစ်တကျ ဖြစ်တည်ပေးထား၍- ထိုဖြစ်တည်ပေးထားသော အရာ တစ်ခုစီတွင် ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ်သတ္တိများကို ထည့်ပေးထားပေးသည်။ ထိုအရာများကို မှီတည်နေရသော လူသားသည် ထိုအရာ တစ်ခုစီမှ ဂုဏ်သတ္တိများကို စနစ်တကျ အသုံးပြုတတ်ရန် အရေးကြီးသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အရှင်က ဖြစ်တည်ပေးထားသော အရာများမှ “မီး” တွင် အပူဓါတ်၊ လောင်ကျွမ်းစေသော သတ္တိများ ပါဝင်စေပေးသည်။ ထိုမီးအား လူသားက စနစ်တကျ သုံးတတ်လျှင် အကျိုးဖြစ်စေ၍- စနစ်တကျ မသုံးတတ်လျှင် ဘေး ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့ ဘေးဖြစ်စေခြင်းမှာ- ပရမတ်ဘုရားကြောင့် မဟုတ်ချေ။ အသုံးပြုရန် ခွင့်ပြုခြင်းခံရသော လူသား၏ ပေါ့ဆမှုကြောင့်၊ သို့မဟုတ် အလွဲသုံးစား အသုံးပြုမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍- ဖြစ်တည်ပေးထားသော အရာတို့၏ ဂုဏ်သတ္တိများကို အသုံးပြုတတ် စေရန်ဟု ဖြစ်ပေသည်။

(၁၂၉) **النَّفَّاثَاتِ** အန်နားဖာသျားတီ မှာ သူသည် မှုတ်သွင်း၏ ဟု အနက်ပေးသော **နာဖတ်သ်** မှ ဆင့်ပွားခြင်း ဖြစ်၍ ကျမ်းတော်တွင် ဤတစ်နေရာတွင်သာ သုံးထားပေးသည်။ **နာဖာသျား** **ဖီး ကာလ်ဗီဟ်**- ဆိုသည်မှာ သူ၏ စိတ်နှလုံးတွင်းသို့ တစ်စုံတစ်ခုကို သွပ်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု (E. W. Lane အာရဗီ အင်္ဂလိပ် ဝေါဟာရထွေ ပကာသနီ)နှင့် အခြားသော ကျမ်းပေါင်းများစွာတွင် ဖော်ပြထားပေးသည်။ ထို့ကြောင့် **နားဖာသျားဟ်** ဆိုသည်မှာ- မန်းမှုတ်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ စိတ်ဓါတ်ရေးရာ ပုံသွင်းလိုက်ခြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။ **أَعْدٍ** အိုကားဒ် ဆိုသည်မှာ ချည်နှောင်သည်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အရေးအရာအား စဉ်းစားသုံးသပ်လျက် အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်သည်-ဟူသည်။ လှေနှံခါးထစ် ရပ်တည်ခြင်းမျိုးကို ခေါ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤနေရာ၌ အယူသည်းမှု၌ ဟု ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ **နားဖာသျားဟ်** သည် အများကိန်း အစုအဝေးကို ပြောဆိုသော စကားလုံးဖြစ်၍ အမျိုးသမီးများသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ပြောဆို၍ မရပေ။ ရှေးဆရာတော်တစ်ချို့၏ စုန်းမ၊ ကဝေမ ဟု ဘာသာပြန်ခြင်းမျိုးမှာလည်း ခေတ်ကာလ အလျောက် သင့်လျော်မှု မရှိတော့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဤဓမ္မခန္ဓာတော်က ဉာဏ်ပညာအား စနစ်တကျ သုံးတတ်ရန် (၂) မိရိုးဖလာ အမှောင်ထုကြီးမှ ကင်းလွတ်ရန် (၃) အယူသည်းသူတို့၏ ဝါဒ မှိုင်းတိုက်ခံရခြင်းမှ ကင်းလွတ်ရန် (၄)၊ မနာလို ဖြစ်တတ်သူတို့၏ မနာလိုဖြစ်ခံရခြင်းမှ ကင်းလွတ်ရန်(၅)- ဉာဏ်ပညာ အလင်းရောင်ကို ပေးသော ကံကြမ္မာရှင်ထံ၌ ခိုလှုံပါ၏-ဟု ဖြစ်ပေသည်။

